

“Babanakkaş’ın Sırrı”

Yıl 1565. Osmanlı Sarayı’nın içinde zarafetle işlenmiş çinilerle bezeli dar bir atölyede, genç nakkaş Hüseyin sabahın erken saatlerinde fırının başındaydı. Hoca Nakkaş Osman, bir gün önce ona özel bir görev vermişti: "Sarayda kullanılacak yeni çini panosuna *babanakkaş deseni* ile ruh kat."

Hüseyin, ustasından bu desenin sıradışılığını ilk kez duyuyordu. Hoca Nakkaş, deseni tarif ederken gözlerinde uzaklara dalan bir hayranlık vardı:

“Babanakkaş, evladım, yalnızca bir süsleme değildir. O bir hikâyedir. Lale, karanfil ve hatayi motiflerini bir araya getirir ama her çizgisi bir öğüt verir. Lalenin eğik duruşu tevazudur; karanfilin sertliği, vakar. Hatayi ise Allah’a duyulan içsel bağlılığı temsil eder.”

Hüseyin, bu sözleri unutmadan, fırça darbeleriyle desenin ana hatlarını çinilerin üzerine işledi. Sarı, turkuaz ve kobalt mavisinin muhteşem uyumunda şekillenen motifler, sanki sessizce dua eder gibiydi.

Günler geçtikçe, desen sarayın Harem-i Hümayun duvarlarında can buldu. Bir gün, Valide Sultan atölyeye indi. Genç Hüseyin’in eseriyle karşılaşınca durdu, gözleri doldu:

“Bu motif... Babamın vaktiyle Edirne Sarayı’na yaptırdığı desenin aynısı. Adı o yüzden *babanakkaş*’tır. Saraya gönül vermiş en bilge nakkaşlardan biridir babanakkaş; onun çizgilerinde Allah’a saygı, insana sevgi saklıdır.”

Sarayın duvarları o günden sonra sadece süslenmiş değil, anlamla donanmıştı. Hüseyin, yalnızca bir desen değil, geçmişin mirasını geleceğe taşıyan bir sanat dili yaratmıştı. Ve artık o da sarayın genç ama kadim gelenekleri bilen bir *nakkaş*’ydı.